

At der i den Anledning begyndte at vise sig Uro indenfor den københavnske Gejstlighed, anede han heller ikke noget om. Udenfor „Femte Juni“ og et Par af Smaabladene blev hans Navn ikke nævnt i Pressen. Men i Bispegaarden var man bleven betænkelig ved at høre om denne skismatiske Bevægelse, der udgik fra en afsat Præst, og man havde der afholdt et Par Præstemøder for at forhandle om, hvorledes Kirken i fornødent Fald skulde træde op imod den.

— — —

Da Mads Vestrup kom ind i den store Fællestue, hvor Susse Frederiksen laa, modtog hun ham med et forlegent Øjekast. Sangerinden havde for første Gang faaet sit Haar sat op i Krøller og var i det hele saa pyntet, som Hospitalsreglementet tillod.

Ved hendes Seng sad en Herre, som i det samme rejste sig for at gaa. Det var A B D.

„Tænk, at vi skal mødes paa disse triste Steder!“ sagde Journalisten, der mærkværdigvis var temmelig ædru. „Jeg har endelig faaet Lov til at tappe vor fælles Veninde lidt for Nyheder. Det var ogsaa paa høje Tid. Vore fire hundrede tusinde Læsere er lige ved at rive Hovedet af os, fordi vi endnu ikke har bragt et personligt Interview.“

Pavillonens Overplejerske, en høj, blond Dame med et fornemt Væsen, der havde været beskæftiget ved en af de andre Senge, kom hen og tyssede paa ham. Han maatte ikke tale saa højt.

Han traadte tilside og gjorde undskyldende et Skrab-